

opusdei.org

Carta del prelat (24 de setembre de 2017)

A la carta del mes de setembre, el prelat de l'Opus Dei parla de la vocació dels joves amb "la mirada posada ja en el tema de la propera reunió del Sínode dels Bisbes, que se celebrarà l'any vinent a Roma: "Els joves, la fe i el discerniment vocacional".

24/09/2017

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Després dels últims mesos, en què he tingut l'alegria de poder-me trobar amb molts de vosaltres, us escric amb la mirada posada en el tema de la propera reunió del Sínode dels Bisbes, que se celebrarà l'any vinent a Roma: "Els joves, la fe i el discerniment vocacional". Com sabeu, la tasca apostòlica amb la joventut va ser molt present en el recent Congrés general.[1] Voldria, amb aquestes línies, encoratjar-vos senzillament a considerar –sense entrar en detalls– com podem intensificar aquest aspecte prioritari de la nostra vocació cristiana.

«Què busqueu?», preguntà el Senyor a Joan i Andreu, el primer cop que s'acostaren a Ell (*Jn* 1, 38). La joventut és un moment de recerca; és l'època en què pren protagonisme la pregunta "Qui vull ser?", que per a un cristià també vol dir: "Qui estic cridat a ser?". És la pregunta per la vocació: sobre com correspondre a

l'amor de Déu. «I tu, estimat jove, estimada jove, –escrivia el Papa Francesc fa dos anys– ¿has sentit alguna vegada en tu aquesta mirada d'amor infinit que, més enllà de tots els teus pecats, limitacions i fracassos, continua fiant-se de tu i mirant la teva existència amb esperança? Ets conscient del valor que tens davant Déu que per amor t'ho ha donat tot?». [2]

Existeixen avui molts obstacles, de vegades complexos, que dificulten aquesta trobada personal amb l'amor de Déu; però també hi ha signes d'esperança. «No és veritat –deia Benet XVI– que la joventut pensi sobretot en el consum i en el plaer. No és veritat que sigui materialista i egoista. És cert el contrari: els joves volen coses grans». [3] Aquesta afirmació respon a la realitat de la vida de molts joves, il·lusionats per millorar el món, encara que sembli que xoca amb la indolència de tants

altres, que veiem "envellits" per un bombardeig constant de consum, entreteniment, immediatesa, frivolitat. És fàcil lamentar-se d'aquesta situació; més exigent, en canvi, és procurar estar a l'altura d'aquests desitjos de coses grans que nien, de vegades encoberts per una capa d'aparent indiferència, en els seus cors. Som capaços de fer-los vibrar amb la bellesa de la fe, d'una vida viscuda pels altres? Pregunto a cadascun dels meus fills i filles més joves: saps transmetre als amics la vibració per aquest Déu que és la Bellesa, la Bondat, la Veritat, l'únic que pot saciar les ànsies de felicitat del seu cor? I als qui no som tan joves per edat, però procurem mantenir la joventut del cor: intentem entendre les seves dificultats, les seves il·lusions? Ens fem joves amb ells?

A sant Josepmaria li agradava la manera com s'anomena als joves en

portuguès: *os novos*. En una ocasió comentava: «Sigueu tots molt joves. Renoveu-vos! (...) Renovar és tornar a ser joves, tornar a ser nous, tenir una capacitat nova de lliurament».[4]

Per animar que moltes ànimes tinguin somnis generosos de lliurar-se a Déu i als altres, cal que tots els cristians ens esmercem a ser testimonis autèntics d'una vida que tendeix sincerament a la identificació amb Jesucrist. Malgrat les nostres limitacions, amb la gràcia de Déu podem ser sembradors de pau i d'alegria en l'indret –ja sigui un racó del món o una cruïlla de cultures– on el Senyor ens vol.

Procurem conservar i potenciar la "joventut" que Déu ens dóna.[5] El nostre testimoni serà d'aquesta joventut d'esperit deixa sempre en els altres una empremta que, tard o d'hora, es revela com una ajuda per a la seva vida.

Deia sant Josepmaria –i la consideració s'estén a tots aquells que incideixen d'una manera o altra en l'educació dels joves– que els pares són responsables del noranta per cent de la vocació dels fills. Pensant en tots, però especialment en els cooperadors i en els supernumeraris i supernumeràries, alhora que us animo a considerar si podeu augmentar, amb creativitat i generositat, la vostra implicació en les iniciatives de formació de la joventut (col·legis, clubs, etc.), us suggereixo que fixeu en primer lloc la mirada en la vostra llar. Penseu si els vostres fills poden estar feliços de pertànyer a la seva família, perquè tenen uns pares que els escolten i els prenen seriosament, que els estimen com són; que s'atreveixen a fer-se amb ells les mateixes preguntes; que els ajuden a percebre, en les petites realitats de la vida diària, el valor de les coses, l'esforç que cal per tirar endavant una llar; que saben exigir-

los, que no tenen por de posar-los en contacte amb el sofriment i la fragilitat, tan presents en la vida de molta gent, potser començant per la pròpia família; que els ajuden, amb la seva pietat, *a tocar Déu*, a ser «ànimes d'oració». Ajudeu-los, en fi, a créixer sans i forts de cor, perquè puguin escoltar Déu que diu a cadascú i a cadascuna, com a Joan i Andreu, «Veniu i ho veureu» (*Jn* 1, 39).

Us beneeix amb tot afecte

el vostre Pare,

Roma 24 de setembre de 2017, Mare de Déu de la Mercè.

[1] *Carta pastoral*, 14-II-2017, 17, 24-28, 31.

[2] Francesc, *Missatge de preparació per a la JMJ de Cracòvia*, 15-VIII-2015.

[3] Benet XVI, Discurs, 25-IV-2005.

[4] Sant Josepmaria, *Apunts d'una trobada familiar*, 19-III-1964.

[5] Cfr. Sant Josepmaria, *Solc*, n. 79.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-setembre-de-2017/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-setembre-de-2017/) (07/08/2025)